

א מ י

שד ענוג, תינוק נינוק
מתחככים בהורתם חשופה
הפרה רועה גועה בצינוק
אמי שפחה חרופה.

כוכבי בשביל החלב
עין אלוהים שדופה
אבי בבנו עלב
אמי עגלה עזובה.

שפתיה אדומות אלמות
שנתי חתופה טרופה
עצמותיה גרומות עלומות
אמי פטמה קטופה.

אבי הריני למוות
הורתי חתמה המגופה
גווייתי לתהום נגרפת
אמי בשחורים עטופה.

אכזר מכל אבי
אמי בזימה אפופה
בני קרע לבבי!
לידתך בתכריכים סופה.

בהיוולדי היה אביב
השמש זרחה חצופה
ואגווע ויחשך סביב
אמי פרה ערופה.

בענוני חושך וצלמות
סוף נתיבי באין-סופה
אמי ראשי עורפת
מולידים העלים הגופה.

בני זאת עשה אבי
לפני החל המריבה
אותך לעולם לא אביא
שן שינה עריבה.

יחיאל אמסלם.

*****

חרופה - ארוסה לאיש.
גרומות - בולטות גדולות.
ענון - נתון בענן.

14.5.1967 ד' אייר תשכ"ז
ערב יום הזכרון

חית האדם

מרטטיט מסעיר הזעם,
קול מלחמה ברעם
גבר הדם על האדם,
חלל נפל נדם
זעק העם לדם.

ריח הדם ריח הטרף,
חיה טורפת העם,
לא ישבע הרג ושרף
וימצא אף לזה טעם.

שלוח ישלחנו העם,
את בניו מקרב,
לשאת בשמו החרב
ולחזור עם ערב
גבורים, רוצחים מטעם
מנצחים, בזו הפעם.

בהלולת הנצחון ,
בשמחת העם על הדם ,
נשכח הנכון :
" גם אויב כאוהב-אדם "

מה דמות לך אויב?
פניך נוראים מעוותים.
לדם שואף אתה ולטרף ,
כך נאמר לי השכם וערב.

פניך אכיר כראי החרב,
כהותירה אותם שחוטים.
אראך דרך משואות הקרב,
גדוע ראש, שוטט דם רב.
דמותך, שקף לתעותי שרב.
העוות אותי גרף
שדמך לפי יערב.

מה תואר אשווה לך אויב,
הנכון ששנאתך לי רבה כפליים
מאיבת נחש למרבה רגליים
המפיק ריד נוטף,
ארס לכלות לי אוהב

אמור בכנות אויב:
מי אחר מי רודף,
אויב אחר אוהב?
מי לדם מי שואף
אוהב אחר אויב?

זאת אדע אל נכון
בשעה שאיש את איש נגדף
אף לא איש יזכה בנצחון.
ריח הדם משנינו יהה נודף
ורוח האדם מקרבינו תתנדף.

כי צד הפכנו
חיות מהלכות על שתיים.
הנחדל אנחנו
לגמול תחת רעה, רעתיים.

ואחלום חלום הפעם
מרטוט מסעיר הטעם
כל השלום בנועם
גבר האדם על הדם
ויהפך לב העם
מחית טרף לאדם.

יחי אל אמסלם

14.5.1967 ד' אייר תשכ"ז
ערב יום הזכרון

שלוח ישלחנו העם,
את בניו מקרב,
לשאת בשמו החרב
ולחזור עם ערב
גבורים, רוצחים מטעם
מנצחים, בזו הפעם.

בהלולת הנצחון,
בשמחת העם על הדם,
נשכח הנכון:
"גם אויב כאוהב-אדם"

חַיַּת הָאָדָם

מרטיט מסעיר הזעם,
קול מלחמה ברעם
גבר הדם על האדם,
חלל נפל נדם
זעק העם לדם.

ריח הדם ריח הטרף,
חיה טורפת העם,
לא ישבע הרג ושרף
וימצא אף לזה טעם.

מה תואר אשווה לך אויב,
הנכון ששנאנתך לי רבה כפליים
מאיבת נחש למרבה רגליים
המפיק ריר נוטף,
ארס לכלות לי אוהב

אמור בכנות אויב:
מי אחר מי רודף,
אויב אחר אוהב?
מי לדם מי שואף
אוהב אחר אויב?

מה דמות לך אויב?
פניך נוראים מעוותים.
לדם שואף אתה ולטרף,
כך נאמר לי השכם וערב.

פניך אכיר כראי החרב,
להותירה אותם שחוטים.
אראך דרך משואות הקרב,
גזוע ראש, שוטט דם רב.
דמותך, שקף לתעותועי שרב.
העות אותי גרף
שדמך לפי יערב.

זאת אדע אל נכון
בשעה שאיש את איש נגדך
אף לא איש יזכה בנצחון.
ריח הדם משנינו יהה נודף
ורוח האדם מקרבינו תתנדף.

כיצד הפכנו
חיות מהלכות על שתיים.
הנחדל אנחנו
לגמול תחת רעה, רעתיים.

ואחלום חלום הפעם
מרטיט מסעיר הטעם
כל השלום בנועם
גבר האדם על הדם
ויהפך לב העם
מחית טרף לאדם.

יחיאל אמסלם

א מ י

שפתיה אדומות אלמות
שנתי חתופה טרופה
עצמותיה גרומות ערומות
אמי פטמה קטופה.

אבי הריני למוות
הורתי חתמה המגופה
גוויתי לתהום נגרפת
אמי בשחורים עטופה.

שד ענוג, תינוק נינוק
מתחככים בהורתם חשופה
הפרה רועה גועה בצינוק
אמי שפחה חרופה.

כוכבי בשביל החלב
עין אלוהים שדופה
אבי בבנו עלב
אמי עגלה עזובה.

בענוני חושך וצלמוות
סוף נתיבי באין-סופה
אמי ראשי עורפת
מולידי העלים הגופה.

בני זאת עשה אבי
לפני החל המריבה
אותך לעולם לא אביא
שן שינה עריבה.

יחיאל אמסלם.

אכזר מכל אבי
אמי בזימה אפופה
בני קרע לבבי!
לידתך בתכריכים סופה.

בהיוולדי היה אביב
השמש זרחה חצופה
ואגווע ויחשך סביב
אמי פרה ערופה.

*****

חרופה - ארוסה לאיש.
גרומות - בולטות גדולות.
ענון - נתון בענון.